

עת"א 31431/08/15 - חאלד מנצור נגד שרות בתי הסוהר, מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בחיפה בשבתו כבית-משפט לעניינים מנהליים
עת"א 31431-08-15 מנצור(אסיר) נ' שרות בתי
08 ספטמבר 2015 הסוהר ואח'

בפני	כבוד השופט א' קיסרי
עותרים	1. חאלד מנצור (אסיר)
נגד	
משיבים	1. שרות בתי הסוהר 2. מדינת ישראל

פסק דין

עתירה המכוונת כנגד סירוב המשיב 1 ("שב"ס") לאפשר לעותר חופשה מיוחדת לשם השתתפות בחתונת אחותו הצפויה להתקיים ביום 14.9.15.

העותר הוא תושב הרשות הפלסטינית והוא מרצה בישראל עונש מאסר של 20 חודשים בגין ביצוע עבירות רכוש.

על רקע החתונה הצפויה פנה העותר לשב"ס, באמצעות בעלי התפקידים הרלבנטיים, אולם לטענתו עד למועד הגשת העתירה (ביום 16.8.15) לא ניתנה החלטה בעניינו. עם הגשת העתירה הורה סגן הנשיא, כב' השופט ר' שפירא כי שב"ס יגיש תשובה לעתירה עד יום 30.8.15 וכי הדיון יתקיים בפני בתחילת חודש ספטמבר 2015. תשובת שב"ס הוגשה ביום 31.8.15 והדיון בעתירה נועד ליום 6.9.15 אלא שמחמת תקלה היה צורך לדחותו והדיון התקיים היום.

בעתירה נטען כי בנסיבות העניין הסירוב לאפשר לעותר חופשה מיוחדת פוגע בו באופן בלתי מידתי ועוד נטען כי בהיות העותר שוהה בלתי חוקי הוא מציע את ערבותם של שניים או שלושה ערבים תושבי ישראל שיבטיחו את חזרתו וכן הפקדת כל סכום כספי שבית המשפט ימצא לנכון למטרה זו.

בתשובת שב"ס נטען כי העותר מסווג בקטגוריה א' ובהתאם לכך ועל פי הוראות פקודת הנציבות 04.40.00 המסדירה את נושא יציאת אסירים לחופשה, נדרש אישור של משטרת ישראל למתן החופשה ואישור כזה לא ניתן. שב"ס הצביע על כך שבהתאם למידע מודיעיני שמקורו במשטרת ישראל יוחסה לעותר מסוכנות וכן הובע החשש שאם תאושר החופשה, העותר לא ישוב ממנה. לתשובת שב"ס צורפה גם החלטת נציב שב"ס מיום 2.8.15 שבה פורטו בהרחבה השיקולים שביסוד הסירוב להתיר את החופשה. בהחלטה סקר הנציב את העובדות הרלבנטיות ומנה את השיקולים שהביאו אותו לסרב להחלטה, ובכללם התנגדות משטרת ישראל, מן הנימוקים שהוזכרו. הנציב גם ציין בהחלטתו את השיקולים לזכות העותר, היינו התנהגות חיובית בין כתלי הכלא, נכונותו להעמיד ערבים לחזרתו והוא סיכם שלאחר שהביא בחשבון את

כל השיקולים הוא החליט לסרב לבקשה.

בדין שהתקיים היום חזרה באת כוח העותר על נימוקי העתירה ובנוסף ביקשה להסתמך על החלטתו של בית משפט מחוזי מרכז בעת"א 9231-07-11 אבו גאליה נ' שירות בתי הסוהר (13.7.11) ("עניין אבו גאליה") שבה, כך הטענה, אושרה יציאתו לחופשה של אסיר בנסיבות דומות לענייננו. בנוסף היא טענה כי הנימוקים ביסוד עמדת משטרת ישראל אינם מסוימים די הצורך ולא היה מקום להשתית את החלטת הסירוב על עמדה זו.

מנגד, באת כוח שב"ס הפנתה לפקודת הנציבות ולשיקולים נוספים, כגון מסוכנותו של העותר, פעילותו העבריינית בעבר, והחשש של אי חזרתו לכלא בהיותו תושב הרשות הפלסטינית, כנימוקים המצדיקים את ההחלטה.

לאחר ששקלתי את הטענות, אני מחליט לדחות את העתירה.

נקודת המוצא היא שעל מנת להתערב בהחלטת שב"ס יש להצביע על פגם שנפל בה העולה כדי עילת התערבות של בית המשפט בפעולתה של הרשות המנהלית. עיון בכתב העתירה כמו גם בטיעוני באת כוח העותר שהושמעו היום, מלמד שפרט לנסיבותיו המיוחדות של המקרה, היינו חתונת אחותו של העותר ושאיפת העותר ליטול בה חלק, אין בעתירה נימוק המצביע על פגם בהחלטת שב"ס. אכן, יש מקום לייחס משקל לנסיבותיו המיוחדות של המקרה אולם כאשר מעיינים בהחלטת הנציב מיום 2.8.15 ניתן לראות שגם עניין זה הובא בחשבון בגדר השיקולים שביסוד ההחלטה. מן הצד האחר, כאשר בפקודות הנציבות קיימת הוראה שמתן חופשה לאסיר המסווג בקטגוריה כמו זו של העותר כפוף לאישור משטרת ישראל, וכאשר משטרת ישראל מסתייגת - מנימוקים שלכאורה אין בהם פגם - ממתן החופשה, קשה לראות את העילה להתערבות בהחלטת שב"ס.

אוסף כי גם כשעיינתי בהחלטה בעניין אבו גאליה לא שוכנעתי שהיא תומכת בענייניו של העותר במידה המצדיקה את קבלת העתירה. מהחלטת בית המשפט באותו עניין נראה כי הוא ייחס משקל בעיקר לשאלת הבטחת שובו של העותר שם לכלא. עניין זה אמנם מוצא את פתרונו גם בהצעות העותר בענייננו אולם כמסתבר, זה איננו השיקול העיקרי וגם לא היחיד בהחלטת שב"ס וכאמור, בהיעדר פגם המצדיק התערבות בהחלטה אין מנוס מדחיית העתירה.

ניתן היום, כ"ד אלול תשע"ה, 08 ספטמבר 2015, בהעדר הצדדים.

חתימה